

Arrest

nr. 104 065 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 januari 1980 geboren in Kirkook. U bent een soenniet van Koerdische origine. Tot uw vertrek uit uw land van herkomst woonde u in de wijk Rahim Awa, Kirkook. Sinds 2005 werkt u als bewaker bij de oliepolitie. Om de twee jaar kreeg u promotie. In 2012 was u opgeklommen tot de graad van 'naib arif'(korporaal). U bewaakte de olieputten in de plaats Sharb al Shag tussen Kirkook en Dubiz. Op 5 juli 2012 werd u door een onbekende gebeld op uw mobiele telefoon terwijl u aan het werk was. De man zei dat hij lid was van een islamitische groepering die tegen de Amerikanen, de buitenlandse troepen en de bezetters streden met als doel een islamitische Iraakse staat te stichten. Hij vroeg u met hen samen te werken. U zei dat u dit niet wilde doen waarna de man u bedreigde. U lichtte uw chef in. Uw 'raid' (majoor) zei dat u de zaak maar zo moest laten en dat die mensen u misschien wel gewoon met rust zouden laten. Twee dagen

later keerde u terug naar huis. Op 12 juli 2012 vond uw moeder 's avonds een dreigbrief in de tuin. Uw zus las de brief en uw moeder en uw zus begonnen te huilen waardoor u wakker werd. De brief bleek afkomstig te zijn van de groepering 'Jaysh Rijal al-Tariq al-Naqshbandi' (JRTN). In de brief werd u met de dood bedreigd omdat u als spion voor de Amerikanen zou werken. U ging met de brief naar de politie van Rahim Awa waar u een verklaring aflegde, klacht indiende en een proces-verbaal werd opgesteld. Ook uw chef, de raid werd ingelicht. Na uw verklaring mocht u naar huis terugkeren, de politie zou u wanneer nodig nog contacteren en raadde u aan hen onmiddellijk op de hoogte te brengen wanneer er nog iets zou voorvallen. Op 14 juli 2012 keerde u terug naar uw werkplek. Op 20 juli 2012 werd u opnieuw opgebeld op uw werk. Nu werd u bedreigd omdat u klacht had ingediend. U moest de klacht laten vallen en alsnog met de groepering samenwerken. U lichtte uw chef in. Hij zei dat hij u niet meer kon helpen en dat u zichzelf moest redden. U belde uw vriend Mohamed Bakr op die u met zijn auto kwam oppikken. Samen reden jullie naar Diana aan de grens met Iran. U verbleef daar vijf dagen alvorens naar Salmas in Iran te reizen. Daar zou u 28 dagen verblijven voor u doorreisde naar Istanbul waar u twee maanden en 14 dagen zou blijven. U reisde hierna verder naar België waar u op 23 november 2012 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw badge van het ministerie van binnenlandse zaken, een dreigbrief en een pv. Tevens legt u kopies voor van foto's.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet worden gewezen op het feit dat uw asielrelaas te veel onwaarschijnlijke elementen bevat. Zo is het weinig plausibel dat een terroristische organisatie er voor zou opteren om een lid van de Iraakse politie tijdens zijn dienst gewoonweg op zijn mobiele telefoon zou opbellen met de vraag om met hen samen te werken (CGVS, p. 9). Er kan worden verwacht dat een terroristische groepering iets omzichtiger te werk zou gaan bij de rekrutering van nieuwe leden. Zeker indien de potentiële rekrutee een lid van de veiligheidsdiensten zou betreffen. De respons van uw bevelhebber mag eveneens zeer opmerkelijk worden genoemd. U stelt dat u hem onmiddellijk informeerde over het eerste telefoontje. Uw chef zou echter gezegd hebben dat u het maar gewoon zo moest laten, misschien zouden ze wel gewoon weggaan en zouden ze u met rust laten. Er gebeurde niets. Er werd zelfs geen proces-verbaal opgemaakt van deze voorgehouden gebeurtenis (CGVS, p. 12, 13). Gezien het feit dat er reeds eerder een collega van u vermoord zou zijn door deze groepering (CGVS, p. 7, 12) is deze reactie voor een hogere officier van de Iraakse politie weinig waarschijnlijk.

Het is verder hoogst bevreemdend dat deze groepering u eerst anoniem telefonisch zou opbellen om u te overtuigen met hen mee te werken. Omdat u weigerde met hen samen te werken om Amerikanen of Russen aan hen uit te leveren, zouden ze u reeds in datzelfde telefoontje hebben bedreigd (CGVS, p. 11). Vervolgens zouden ze u, thuis, een dreigbrief sturen waarin ze zich plots wel duidelijk kenbaar maken en waarin u, zoals uit de vertaling van het document blijkt, met de dood wordt bedreigd omdat u een helper zou zijn voor de Amerikanen, u geweigerd zou hebben om met uw werk te stoppen en u mudjahedin zou hebben aangegeven waardoor zij in de gevangenis terecht kwamen (zie vertaling dreigbrief). Nadat u klacht had ingediend, zouden ze u opnieuw telefonisch op uw werk contacteren om u aan te manen de klacht tegen hen te laten vallen. Ze zouden die laatste keer dan nog gezegd hebben dat er niets met u zou gebeuren indien u de klacht zou laten vallen en u alsnog zou instemmen om met hen samen te werken (CGVS, p. 8). Deze opeenvolging van voorgehouden dreigementen is weinig logisch. Als ze dan toch de bedoeling hadden u te rekruteren en u hiertoe wilden overtuigen (wat blijkt uit de twee telefoongesprekken), is het bevreemdend dat ze u hier zelfs niet aan herinnerden in de dreigbrief.

Dat deze groepering net u zou willen rekruteren is eveneens weinig plausibel. U verklaart dat deze groepering reeds geïnfilteerd is binnen de Iraakse veiligheidsdiensten, u verklaart dat deze groepering al vele mensen had ontvoerd en vermoord en meerdere aanslagen had gepleegd op pijpleidingen in de regio (CGVS, p. 19, 23, 27, 30). Het is dan ook hoogst onduidelijk waarom deze groepering, telefonisch, contact met u zou opnemen om met hen samen te werken. U was, zo blijkt, immers slechts een eenvoudige korporaal die laag in de hiërarchie stond, die een gewone bewakingsopdracht uitvoerde (CGVS, p. 20, 21, 22, 25). U geeft als verklaring dat ze u op het oog hadden omwille van uw contacten met Amerikaanse en Russische militairen. Uw verklaringen zijn niet van die aard dat ze kunnen overtuigen. Integendeel, er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen inconsistent, weinig overtuigend en vaag zijn. Gevraagd of ze u bij het eerste voorgehouden telefonisch contact reeds duidelijk maakten waarom ze wilden dat u met hen samenwerkte, stelt u dat ze wisten dat u goede contacten had met de Amerikanen en de Russen. U verklaart echter expliciet dat ze dit niet aan

de telefoon zeiden maar dat u dit zelf vermoedde. U verklaart eveneens dat ze bij het eerste telefonisch contact nog niet zeiden wat uw taak zou zijn (CGVS, p. 10, 11). Een beetje later tijdens het gehoor verklaart u echter plots dat ze wel zeiden dat ze wisten dat u goede contacten had met de Russen en de Amerikanen en dat ze hadden gezegd dat ze wilden dat u deze mensen naar hen moest brengen (CGVS, p. 11, 12). Dergelijke inconsistente verklaringen doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Uw verklaringen die u aflegt over de contacten die u zou hebben gehad met de Amerikanen en de Russen blijven daarenboven bijzonder vaag. Gevraagd of u contact had met Amerikaanse militairen, verklaart u dat alle Amerikanen in Irak uniformen droegen maar dat u niet wist of het dokters of leerkrachten waren. Vervolgens verklaart u dat het wel degelijk militairen betrof met wie u contact zou hebben gehad. U noemt vervolgens enkele voornamen op van Amerikaanse militairen die bij u thuis zouden zijn komen eten en aan wie u herhaaldelijk eten en taart zou hebben gegeven. Welke taak, graad of functie deze mensen hadden kunt u echter niet zeggen. Het mag bovendien opmerkelijk genoemd worden dat u deze Amerikaanse militairen niet inlicht over het feit dat een terroristische groepering u gecontacteerd zou hebben met de vraag om Amerikanen aan het uit te leveren. Uw verklaring hiervoor is opnieuw bevreemdend te noemen. U zou hen niet ingelicht hebben omdat u bang was dat de Amerikanen u hierdoor niet meer zouden vertrouwen. Uw verklaringen over de contacten die u zou gehad hebben met de Russen zijn evenzeer vaag en weinig overtuigend. Gevraagd met welke Russen u contact zou hebben gehad antwoordt u naast de kwestie en in algemene termen dat de Russen er al waren ten tijde van Saddam, dat ze daar al lang werkten en dat ze soms gewoon de oliebuizen kwamen checken. Gevraagd voor welke firma deze Russen dan werkten, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 21, 22). Dergelijk vage verklaringen kunnen allerm minst overtuigen dat u, omwille van uw contacten met Russen en Amerikanen, in het vizier kwam van een terroristische groepering.

Geconfronteerd met het feit dat het toch opmerkelijk genoemd mag worden dat een terroristische groepering die over veel macht beschikt, zich zou wenden tot een eenvoudige korporaal die enkel vage contacten blijkt te hebben met Amerikanen en Russen, verklaart u plots dat het ook zou kunnen dat ze misschien wilden dat u tijdens uw bewakingsopdracht hen de kans zou geven om aanslagen te plegen tegen olieleidingen (CGVS, p. 23, 24). Ook nu kunt u echter geen overtuigende verklaring geven voor het feit waarom net u gecontacteerd zou worden door een terroristische groepering, temeer daar ze al waren geïnfiltrerd in de veiligheidsdiensten. U had slechts een relatief lage graad en voerde blijkbaar geen uitzonderlijke taken uit. Aangezien u eveneens verklaart dat de groepering verantwoordelijk was voor meerdere aanslagen tegen oliepijpleidingen in de regio wordt u gevraagd of u dan misschien wel op een uitzonderlijk belangrijke plek zou werken. U komt niet verder dan te stellen dat er op uw plek heel veel olie was en dat die daar uit de grond kwam. Voor de rest kunt u ook niet zeggen welk bijzonder belang de plek die u bewaakte zou kunnen hebben gehad voor een terroristische groepering (CGVS, p. 27, 28).

Herhaaldelijk verwijst u in uw verklaringen naar het feit dat de terroristische groepering u zou hebben uitgekozen omdat u een goede relatie zou hebben gehad met uw familie. Hoewel u meerdere malen de kans wordt gegeven om uit te leggen wat u hiermee bedoelt, kunt u op geen enkel moment duidelijk maken wat deze verklaring te maken heeft met het feit dat een terroristische groepering u zou benaderen met het oog op een mogelijke samenwerking (CGVS, p. 24, 25, 29).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u verder onder meer de dreigbrief voor die u zou hebben ontvangen van de groepering en een document van de M.C.U. (major crimes unit) Kirkuk. De informatie op deze documenten en de verklaringen die u over de inhoud van deze documenten aflegt, blijken echter uiteen te lopen en ondermijnen bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo verklaart u dat de volledige naam van de groepering die u zou viseren en zoals ze zou voorkomen op de dreigbrief 'el Ridjal Jeish Neqshbendi' zou luiden. Uit de vertaling van de documenten blijkt echter dat de volledige naam van de groepering 'Jeish Ridjal el Tarike el Naqshebendi' is. Verder verklaart u dat u in de dreigbrief enkel beschuldigd werd van het feit dat u als een spion voor de Amerikanen zou werken en dat u hierdoor een verrader zou zijn. Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt echter dat u bedreigd wordt omdat u het bevel van de mudjahedin om te stoppen met uw werk bij de politie niet zou zijn nagekomen, u een helper van de Amerikanen was en omdat u mudjahedin zou hebben aangegeven en in de gevangenis van de bezetters zou hebben gestoken. Niet alleen blijkt u niet te weten wat er in de dreigbrief vermeld staat maar bovendien ondermijnt de daadwerkelijke inhoud van de dreigbrief verder de geloofwaardigheid van heel uw asielrelaas aangezien er nergens wordt verwezen naar het feit dat de groepering zou gewild hebben dat u, als politiem an, met hen samenwerkte en dat u dit zou hebben geweigerd. Integendeel, in de dreigbrief die u voorlegt staat vermeld dat u diende te stoppen met uw werk als politiem an. Verder verklaart u dat er in de dreigbrief nergens staat aangegeven hoe u om het leven zou worden gebracht. In de dreigbrief staat echter duidelijk aangegeven dat u zal worden onthoofd (CGVS, p. 13, 14)(zie vertaling dreigbrief).

Zoals u zelf verklaart, staat er in het document van de M.C.U. nergens aangegeven dat u voor de dreigbrief nog telefonisch bedreigd zou zijn door de groepering. Dit is hoogst verwonderlijk aangezien het hier de Major Crimes Unit betreft, een dienst die gespecialiseerd is in terrorismebestrijding, en u wel degelijk aan hen had verklaard dat u eerder telefonisch bedreigd werd (CGVS, p. 15, 16). Dat dergelijke informatie, die nochtans van groot belang kan zijn voor het onderzoek, niet zou worden neergeschreven, is weinig waarschijnlijk. Bovendien staat er in het document aangegeven dat het doorgestuurd diende te worden naar de verschillende bevoegde diensten met in bijlage een kopie van de dreigbrief die zoals eerder werd vermeld de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt (zie vertaling). Zodoende rijzen er ook bedenkingen bij de waarde van het document van de M.C.U..

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak, en in Kirkuk, wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak" dd. 31 januari 2013).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. In 2012 steeg de omvang van het geweld in beperkte mate ten opzichte van 2010 en 2011, maar alle geconsulteerde bronnen wijzen uit dat de omvang van het geweld in Irak anno 2012-2013 significant is gedaald ten opzichte van de periode 2006-2008, in deze periode daalde zowel het aantal aanslagen als het aantal dodelijke slachtoffers.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Het UNHCR geeft in haar rapport enerzijds aan dat het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiieten in 2008 ten einde kwam maar stelt anderzijds een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen, waaronder enkele grootschalige gecoördineerde aanslagen.

Het geweld dat anno 2012-2013 plaatsvond was in hoofdzaak politiek gemotiveerd van aard en viseerde specifieke doelwitten. Daarnaast werd Irak in 2012 nog opgeschrikt door grootschalige, gecoördineerde aanslagenreeksen, zoals de aanslagencampagne die op 23 juli 2012 plaatsvond en ettelijke burgerslachtoffers maakte. Dergelijke aanslagen worden doorgaans opgeëist en/of toegeschreven aan Al Qaeda en aanverwante organisaties. Echter, ondanks een beperkte toename van het aantal grootschalig gecoördineerde aanslagen in 2012, is de slagkracht van Al Qaeda en aanverwante organisaties in Irak aanzienlijk afgenomen. Dergelijk complexe aanslagen leidt ook niet tot een verdere escalatie van geweld. Het doel van de daders, nl. om verschillende etnische en religieuze bevolkingsgroepen tegen elkaar op te zetten en opnieuw een situatie van open sektarisch geweld uit te lokken, wordt niet bereikt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Actueel zijn er dan ook geen redenen om u enkel en alleen omwille van uw herkomst uit Centraal-Irak, uit Kirkuk, en op basis van de algemene veiligheidssituatie aldaar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkuk actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kirkuk aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart is een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doet geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Uw badge van het ministerie van binnenlandse zaken en de foto's die u voorlegt zijn een aanwijzing dat u werkzaam bent geweest als politieagent maar bevatten geen gegevens waaruit kan worden geconcludeerd dat u omwille van uw functie een persoonlijk gevisieerd geweest zou zijn met het oog op vervolging. Het voorleggen van documenten dient daarenboven gepaard te gaan met geloofwaardige en samenhangende verklaringen. Dat is hier niet het geval. Het louter behoren tot een risicogroep volstaat tot slot niet om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op een schending van artikel 3 van het EVRM, een schending van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag van 1951, een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet van 1980, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar het ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken waarin onder andere vermeld staat dat de meeste veiligheidsincidenten na Bagdad plaatsvonden in onder meer Kirkook. Hierbij geeft verzoeker een opsomming van een aantal ernstige geweldincidenten die zich in de verslagperiode (2012) hebben voorgedaan in Zuid- en Centraal Irak, inclusief Bagdad. Ook verwijst verzoeker naar de precaire veiligheidssituatie van de Koerden zowel in als buiten Koerdisch gebied en naar het meest recente standpunt van het UNHCR ten aanzien van Irak (mei 2012).

Verzoeker geeft de interpretatie door het EHRM weer inzake artikel 3 EVRM.

"Verwerende partij haalt deze elementen aan in hun beslissing. Doch bij het nemen van een beslissing wordt hiermee geen rekening gehouden. Dat het middel bijgevolg ernstig is (...)."

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het

verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Uit de lezing van onderhavige beroepsakte blijkt dat verzoeker geen enkel concreet element aanhaalt om de motieven aangaande zijn gebrek aan geloofwaardigheid inzake een doelgerichte en persoonlijk vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak, te betwisten of te weerleggen.

De bestreden beslissing inzake de weigering van de vluchtelingenstatus vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. De door verzoeker aan onderhavig verzoekschrift toegevoegde informatie werpt geen ander licht op de gedane appreciatie inzake de toepassing van het bepaalde in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Te dezen blijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat er op heden nog steeds sprake is van veiligheidsincidenten in verzoekers regio van herkomst, zijnde Kirkook. Er dienen noodzakelijkerwijze diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren.

In het geciteerde rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 heeft UNHCR niet geadviseerd om omwille van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van subsidiaire bescherming aan Irakezen omwille van hun herkomst uit Kirkook.

In het administratief dossier bevindt zich de landeninformatie inzake de situatie in verzoekers regio van herkomst. Uit deze grondige analyse blijkt dat de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn en de diverse objectieve elementen (zijnde het aantal burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, e.d.) in ogenschouw genomen, dat er op heden in verzoekers regio van herkomst geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS